

Full diocesà

1 de febrer del 2015

p5 —Nova seu de la comunitat de Sant'Egidio a Manresa

p6 —Possible descobriment dels fragments evangèlics més antics

Lluitem contra la pobresa...

...T'hi apuntes? És el lema de la campanya de Mans Unides 2015, ONG catòlica que se sent cridada a promoure la solidaritat dels individus i dels col·lectius de tota la societat no solament denunciant les causes de la pobresa sinó també posant en marxa accions concretes per a posar-hi fi. Un model de societat que no exclouï els desfavorits, els més empobrits, els menys dotats.

«Què vol dir això? Ensenya amb autoritat una doctrina nova»

Diumenge IV durant l'any / Cicle B

Lectura del llibre del Deuteronomi

Moisés digué al poble: «El Senyor, el teu Déu, farà que s'aixequi d'enmig teu, d'entre els teus germans, un profeta com jo. Escolteu-lo. El dia que el poble s'havia reunit a la muntanya de l'Horeb vas demanar al Senyor, el teu Déu, de no tornar a sentir la veu del Senyor, el teu Déu, i de no veure més aquelles flames, per por de morir. Llavors el Senyor em digué: "Han fet bé de demanar-ho. Jo faré que s'aixequi d'enmig dels seus germans un profeta com tu, li posaré als llavis les meves paraules i ell els dirà tot el que jo li ordenaré. I jo demanaré comptes als qui no escoltin les paraules que ell els dirà en nom meu.» Però si un profeta s'atreveix a dir en nom meu alguna paraula que jo no li hauré ordenat, o bé parla en nom d'altres déus, morirà".»
(18,15-20)

Salm responsorial

Tant de bo que avui sentíssi la veu del Senyor: «No enduriu els vostres cors.»
(Salm 94)

Lectura de la primera carta de sant Pau als cristians de Corint

Germans, jo voldria que visquéssiu sense neguit. El qui no és casat pot ocupar-se de les coses del Senyor i mirar de fer el que és agradable al Senyor, mentre que els casats s'han d'ocupar de coses del món i mirar d'agradar a la muller, i tenen el cor dividit. Igualment, la noia o la dona no casada pot ocupar-se de les coses del Senyor i de ser santa de cos i d'esperit, mentre que les dones casades s'han d'ocupar de coses del món i mirar d'agradar al marit. Tot això ho dic pensant què és més avantatjós. No vull pas lligar-vos. Penso només que és cosa més digna, i que facilita de viure dedicat al Senyor sense tràfecs que en distreguin.
(7,32-35)

Lectura de l'evangeli segons sant Marc

A Cafar-Naüm Jesús anà en dissabte a la sinagoga i ensenyava. La gent s'estranyava de la seva manera d'ensenyar, perquè no ho feia com els mestres de la llei, sinó amb autoritat. En aquella sinagoga hi havia un home posseït d'un esperit maligne que es posà a cridar: «Per què et fiques amb

nosaltres, Jesús de Natzaret? Has vingut a destruir-nos? Ja sé prou qui ets: ets el Sant de Déu.» Però Jesús el reprengué i li digué: «Calla i surt d'aquest home.» Llavors l'esperit maligne sacsejà violentament el posseït, llançà un gran xiscle i en va sortir. Tots quedaren intrigats i es preguntaven entre ells: Què vol dir això? Ensenya amb autoritat una doctrina nova, fins i tot mana els esperits malignes, i l'obeeixen.» I aviat la seva anomenada s'estengué per tota la regió de Galilea.

(1,21-28)

«Jo faré que s'aixequi d'enmig dels seus germans un profeta com tu, li posaré als llavis les meves paraules i ell els dirà tot el que jo li ordenaré»

Jesús ensenyava amb autoritat

Joan Mir i Tubau, prev.

Jesús anà en dissabte a la sinagoga de Cafarnaüm i ensenyava. Les seves paraules produeixen impacte: «La gent s'estranyava de la seva manera d'ensenyar, perquè no ho feia com els mestres de la llei, sinó amb autoritat.»

Qui eren els mestres de la llei, què feien? En el vocabulari que hi ha en la Bíblia Catalana Interconfessional hi trobem aquesta explicació: «En l'època posterior a l'exili [...] començà a formar-se un grup d'especialistes de la Sagrada Escripura encarregats de llegir-la, interpretar-la i actualitzar-la. [...] Els evangelis els anomenen mestres de la Llei o escribes. [...] la gent els donava el nom de "rabi", títol que significava "el meu senyor".»

Podem imaginar que Jesús va interpretar i actualitzar la Sagrada Escripura d'una manera que va tocar el cor dels oients. Els mestres de la llei quedaven en evidència. Però, a més, Jesús, que no sols ensenya sinó que ensenya una doctrina nova i ho fa millor que els mestres de la llei, acompanya les seves paraules amb fets: guareix un home posseït d'un esperit maligne. La sorpresa i l'admiració creixen: «Què vol dir això?» Els oients potser intuïren que Jesús era el profeta anunciat per Moisès (primera lectura). Però Jesús és més que un profeta: és Déu fet home. La clau per a començar a acollir aquesta doctrina nova que canvia el cor ens la dona Moisès: «Escolteu-lo.»

La imatge

L'endimoniat a la sinagoga de Cafarnaüm.

S. XII. Lambach, Àustria.

La gent s'estranyava que Jesús ensenyés amb autoritat. Ensenyava doctrina nova; relativitzava les normes; no obligava, sinó que invitava. La seva autoritat moral es basava en la coherència entre el que vivia i el que ensenyava.

Agenda

Lit. hores: Setmana IV

2 dilluns

—La Presentació del Senyor
Malaquies 3,1-4 / Salm 23 /
Lluc 2,22-40

3 dimarts

—Sant Blai, bisbe i màrtir (†316)
—Sant Anscari, bisbe (801-865)
Hebreus 12,1-4 / Salm 21 /
Marc 5,21-43

4 dimecres

—Sant Andreu Corsini, bisbe
(c.1301-1373)
Hebreus 12,4-7.11-15 / Salm 102 /
Marc 6,1-6

5 dijous

—Santa Àgata, verge i màrtir
(230-251)
—Santa Calamanda, màrtir (†304)
Hebreus 12,18-19.21-24 / Salm 47
/ Marc 6,7-13

6 divendres

—Sant Pau Miki i companys màrtirs
(1564-1597)
Hebreus 13,1-8 / Salm 26 /
Marc 6,14-29

7 dissabte

—Sant Ricard, laic (†720)
—Santa Juliana, viuda (†435)
Hebreus 13,15-17.20-21 / Salm 22
/ Marc 6,30-34

8 diumenge V de durant l'any / Cicle B

—Sant Jeroni Emilià, religiós
(1486-1537)
Job 7,1-4.6-7 / Salm 146 / 1Corintis
9,16-19.22-33 / Marc 1,29-39

Aniversari de l'església parroquial de Castellcir

Redacció

El diumenge 28 de desembre la parròquia de Castellcir va celebrar el cinquantè aniversari de la nova església dedicada a Santa Maria.

Acompanyà la comunitat el senyor bisbe, Mons. Romà Casanova i Casanova, presidint la santa missa, concelebrada pel rector, Mn. Jaume Soler Tuneu, i el vicari, Mn. Àngel Collar. Un grup de mares acompanyà la celebració amb els seus cants. Seguidament els nens de la catequesi i diferent grups de la comunitat interpretaren cançons nadalenques.

En sortint de missa, el grup Falcons delectà la concurrència amb una exhibició castellera, i els gegants feren una alegre ballada a la plaça. Els assistents signaren un formós pergamí. Els actes concloueren amb una curiosa

exposició de fotografies i un gratificant dinar de germanor. Com a record, una bonica postal adient a la festa. Verament l'Esperit hi era present.

Santa Maria de Castellcir

La imatge de Santa Maria de Castellcir és, sens dubte, el testimoni més preuat d'art i d'història que ha guardat fins als nostres dies la parròquia de St. Andreu de Castellcir. S'hi troben condensats uns quants segles de la devoció mariana local i la seva escultura és un bell exemple de l'art gòtic popularitzat o sigui amb l'encuny propi d'artistes locals. Degué ser feta a mitjan segle XV. Té una alçada de 90 cm i és d'alabastre. La Verge està dreta i tombada lleugerament lesquerra, mirant a la llunyania. Porta una corona ornada de flor de lis.

Necrològica

Mn. Salvador Vilanova i Permanyer

Va morir a Barcelona el dia 16 de gener del 2015, a l'edat de setanta-dos anys. Havia nascut a Sant Feliu de Codines el dia 20 de febrer de 1942; va rebre l'orde del diaconat el dia 28 de setembre de 1991, essent un dels primers diaques permanents al servei del bisbat de Vic.

Havia exercit el seu ministeri diaconal en la parròquia de Sant Feliu de Codines i al monestir de Sant Miquel del Fai. Fou membre del Secretariat Diocesà de Catequesi i també del Secretariat Diocesà de Música Sacra, del qual era representant en la Comissió Interdiocesana de Litúrgia de la Tarraconense.

Mossèn Salvador era casat i va ser pare de tres fills. Professionalment s'havia dedicat al negoci familiar, en el sector tèxtil. La seva mort ha causat una gran commoció a Sant Feliu de Codines, on s'havia lliurat totalment al servei dels feligresos.

Nova seu de la comunitat de Sant'Egidio a Manresa

El dia 9 de desembre Andrea Riccardi, fundador de la Comunitat de Sant'Egidio a Roma, va inaugurar la nova seu de la Comunitat de Sant'Egidio de Manresa, la Casa de la Pau. També es va comptar amb la presència de la vice-presidenta del Govern atalà, Joana Ortega, el director general d'Afers Religiosos, Enric Vendrell, l'alcalde de la ciutat, Valentí Junyent, el bisbe de la diòcesi de Vic, Romà Casanova, i l'abat de Montserrat, Josep M. Soler.

Aquest espai vol ser un lloc d'acolliment i formació per a ancians i estrangers (Escola de Cultura i Idiomes) de Manresa. Un espai que també servirà de trobada i d'intercanvi

per a moltes persones voluntàries que volen viure un vincle personal i d'amistat amb persones pobres: estrangers, ancians, infants. A través de l'amistat, com es manifesta en el dinar de Nadal, es construeixen els ponts necessaris per a articular una xarxa de convivència i solidaritat entre persones molt diverses de la ciutat. La Casa de la Pau, al costat de l'església de Montserrat, al barri antic de Manresa, és un espai de convivència i mestissatge entre ciutadans de sempre i nous europeus, entre joves i ancians. La jornada va acabar amb la pregària de la comunitat a la parròquia de Montserrat.

Notícies breus

S'amplia el nombre de places per al pelegrinatge teresià.

Ja s'ha omplert el primer autocar i es va en camí d'omplir el segon. El bisbe de Vic, Romà Casanova, ens explica alguns dels motius per a no deixar passar aquesta ocasió: «És una oportunitat molt bona per a conèixer una mica més aquesta gran santa doctora de l'Església, reformadora del Carmel, mestra de vida interior. No hi mancarà la pregària i l'eucaristia cada dia; no hi mancarà l'alegria del compartir i gaudir de realitats belles i profundes; no hi mancaran els cants i el bon humor. Si podeu i sentiu les ganes de participar en aquest pelegrinatge teresià, sols em resta dir-vos: endavant, podreu compartir una bona experiència que ens ajudarà a conèixer millor Déu i la seva Església, acompanyats de santa

Teresa de Jesús.» Per a més informació i inscripcions, cal posar-se en contacte amb Ruth Travel, tel. 93 46 73 244.

Setmana Don Giussani. Divendres vinent, 6 de febrer (a les vuit del vespre, a l'Ateneu de Sant Hipòlit de Voltregà), el bisbe de Vic, Romà Casanova, inicia la Setmana don Giussani, un esdeveniment cultural que afronta els aspectes més significatius de la convivència, com la política, l'Església, l'art, la gratuïtat o l'educació. En aquest context, la parròquia de Sant Hipòlit de Voltregà ha organitzat diverses conferències i taules rodones per donar a conèixer la personalitat de Luigi Giussani i la vida que ha nascut de la seva incansable tasca educativa. El dimecres següent a la mateixa hora i lloc hi haurà una taula rodona sobre el valor de l'acolliment.

Possible descobriment dels fragments de l'Evangeli més antics del món

Redacció

Alguns dels papirs més antics amb textos del Nou Testament havien estat trobats en abocadors de paper en el desert, o comprats a comerciants d'antiguitats, però mai fins ara no se n'havia trobat cap en una mòmia egípcia, entre els centenars de documents utilitzats com a paper maixé per a crear la seva màscara. Un grup d'experts de la Universitat Evangelista d'Acadia (Canadà) en va trobar un fa tres anys i ha aconseguit identificar el text com un fragment de l'evangeli de sant Marc datat entre l'any 80 i el 90 després de Crist. En cas de confirmar-se, seria el primer manuscrit del Nou Testament que es coneix.

Els científics creuen que el paper en el qual es va escriure aquesta còpia de l'evangeli de sant Marc hauria estat reciclat després per altres persones per a elaborar la màscara funerària, una pràctica comuna entre les classes humils egípcies que havien de conformar-se amb paper o lli, cola i pintura, segons va assenyalar el doctor en Estudis Bíblics Craig Evans el proppassat 18 de gener a *Live Science*.

«Si el que diuen és cert, la troballa seria de gran importància, ja que el paper més antic que tenim de Marc és relativament tardà: el P45, que conté els quatre evangelis, encara que en un altre ordre (Mateu, Joan, Lluç i Marc. Data de mitjan segle III», assenyala Santiago Guijarro, catedràtic de Nou Testament de la Universitat Pontifícia de

Salamanca i director de l'Associació Bíblica Espanyola.

Per al prestigiós biblista espanyol, «aquest descobriment seria molt important si ens proporcionés un text (en realitat, seria un petit fragment) molt més antic de Marc». La transmissió d'aquest evangeli «és molt particular», ja que «una vegada que Mateu i Lluç el van incorporar en els seus respectius evangelis, quasi va deixar de copiar-se», explica Guijarro.

«Per això no ens han arribat papirs amb el text de Marc, mentre que dels altres evangelis en tenim bastants», afegix l'autor del llibre *Els quatre evangelis* (Salamanca 2012). «Existeixen uns 5.000 manuscrits, bastants d'ells de l'època pre-constantiniana (després de Constantí els textos es van copiar en grans còdexs i es van difondre molt)», explica Guijarro.

«Un es fa una idea del que això significa quan s'adona que les obres dels autors clàssics, com ara Homer, ens han arribat en manuscrits copiats vuit o deu segles després que foren compostes», subratlla el catedràtic de la Universitat Pontifícia. En el cas del Nou Testament i especialment dels evangelis, «no és així», perquè «tenim papirs copiats vint o trenta anys després de ser compostos, i en tenim molts».

El Nou Testament «és, de molt, el text millor testificat de tota la literatura antiga», assegura.

L'article

«Era foraster i em vau acollir...»

Josep Maria Domingo

Aquestes paraules de l'escena del judici final de l'evangeli de sant Mateu 25, 35 ¿són només una utopia ideal, fora de la realitat, o bé tenen un valor concret i poden inspirar una pauta de conducta a les persones i a la societat? Tot es juga en una mirada de fons: si considerem els altres com algú amb un valor i una dignitat per si mateix, en definitiva cada ésser humà com un germà, un fill de Déu; o bé si tenim una mirada oportunista i utilitarista i pensem principalment en termes de benefici i de privilegi personal.

Si ens decantem per la primera mirada, i aquesta és la veritable línia humanista i d'inspiració cristiana, se'n deriven unes conseqüències en tractar el tema de la immigració. Aquests mesos passats hi ha hagut greus episodis al flanc sud d'Europa, a l'illa de Lampedusa, a les ciutats nord-africanes de Ceuta i Melilla. Però també el tràfic més o menys ocult de persones provinents de l'est d'Europa, o d'Àsia i Amèrica. Situacions cruentes amb resultat de centenars de morts per naufragis, per expulsió violenta, però també situacions cruentes per l'exploació en les condicions laborals, en la tracta de persones, dones i nens, en l'internament en centres sense protecció legal. Tot això genera una gran inquietud. Cal evitar les utilitzacions demagògiques del tema, creant alarmisme o volent fer un aprofitament partidista amb intencions electorals.

No és un problema senzill, ningú amb responsabilitat no parla d'una immigració sense control; però tampoc ningú amb sensibilitat humana i cristiana no pot quedar indiferent davant la tragèdia de milers de persones empobrides que afronten grans perills per intentar millorar la seva vida i la de les seves famílies. El papa Francesc ha estat un gran altaveu d'aquesta inquietud: la realitat de les migracions, en la nostra època de globalització, demana que s'enfoqui i gestioni de manera renovada, justa i eficaç; això demana la cooperació internacional i un esperit profund de solidaritat i compassió. És una responsabilitat comuna de tots els països europeus i del món, no sols dels que es troben en situació de frontera.

El més important és tenir criteri, adoptar una mirada veritablement humana i cristiana que superi recels i prejudicis infundats. Cal la col·laboració de molts perquè s'estableixin unes lleis i una opinió pública favorable als immigrants. Cal afavorir les propostes polítiques que humanitzin la realitat social i econòmica i la gestió de la immigració. Una mirada que valori la dignitat de la persona i busqui vies d'integració i no que condueixi a l'exclusió i al rebuig.

Ens hi juguem molt més del que sembla, en tractar de fer, amb intel·ligència i sentit crític, un món de germans i no d'enemics recelosos. També això forma part essencial del camí cristià que entre tots anem buscant.

El llibre

Joan Carrera, un bisbe del poble

J. Ferrer i F. Teruel

Aquesta biografia del bisbe Carrera retrata amb detall la trajectòria del qui fou bisbe auxiliar de Barcelona.

Nascut el 12 de maig de 1930 a Cornellà de Llobregat (Baix Llobregat), fou ordenat sacerdot l'11 de juliol del 1954. Tingué una vida molt activa: defensor dels més necessitats a l'Hospitalet, col·laborador de la JOC i l'ACO, membre de l'Assemblea de Catalunya i cofundador de CDC. Fou consagrat bisbe auxiliar de Barcelona en temps del cardenal Ricard Maria Carles, i destacà per el seu talant eclesial i dialogant. Morí el 3 d'octubre del 2008 mentre predicava exercicis als seminaristes de Barcelona.

Recentment s'ha celebrat l'exposició «Un ara mateix... per sempre», al Palau Robert, que reivindicà aquesta figura episcopal, i durant l'acte inaugural es va presentar aquest llibre biogràfic.

Glossa

Jornada de la Vida Consagrada

Romà Casanova, bisbe de Vic

La festa de la Presentació de Jesús al Temple, el 2 de febrer, és un dia dedicat a la vida consagrada. Té la seva lògica, ja que en aquest dia Jesús no és solament presentat al Temple de Jerusalem, sinó que és consagrat a Déu. Jesús, que és el Fill etern del Pare, pertany del tot a ell. Els consagrats són aquells cristians que viuen la consagració baptismal, per mitjà del seguiment dels consells evangèlics, els vots de pobresa, castedat i obediència, per tal de ser del tot del Senyor.

Dins el marc de l'Any de la Vida Consagrada, tots els religiosos d'arreu de la nostra diòcesi són convidats a participar, el diumenge 1 de febrer, en una jornada celebrativa. També tots els fidels d'arreu de la diòcesi sou convidats a participar en l'eucaristia que celebrarem a la catedral.

El papa Francesc, en el missatge de l'any dedicat a la vida consagrada, diu: «Aquest any no sols afecta les persones consagrades, sinó a tota l'Església. Em dirigeixo, doncs, a tot el poble cristià, per tal que prengui consciència, cada vegada més, del do de tants consagrats i consagrades, hereus de grans sants que han forjat la història del cristianisme... El beat Pau VI deia: «Sense aquest signe concret, la caritat que anima l'Església sencera correria el risc de perdre la seva força; la paradoxa salvífica de l'Evangelí, de perdre nervi; la "sal" de la fe, de dissoldre's en un món secularitzat.»

El Sant Pare llança uns reptes a la vida consagrada, que

han de ser per a tots un estímul. Els religiosos han de ser testimonis de l'autèntica alegria que neix del trobament i de la donació al Senyor. Han de ser profetes que esperantin el món, per tal que sàpiga mirar Déu i la seva voluntat. Els consagrats han de donar a l'Església i al món el testimoni de la comunió, de la unitat i de la caritat, essent, al mateix temps, capaços de sortir d'ells mateixos per anar a les perifèries existencials del nostre món, per fer present Crist i, amb ell, el Regne de Déu.

El do de tants consagrats i consagrades, hereus de grans sants

Els consagrats i, amb ells, tots nosaltres hem de mirar el passat de la vida consagrada amb gratitud, posant en mans de la misericòrdia de Déu la nostra vida; hem de viure el present amb passió, escoltant el que l'Esperit diu a l'Església avui; i hem d'abraçar el futur amb esperança. No podem cedir mai a la temptació dels nombres i de l'eficiència. Com deia Benet XVI: «No ens podem unir mai als profetes de desventures que proclamen el final o el sense-sentit de la vida consagrada en l'Església dels nostres dies; sinó que ens hem de revestir de Jesucrist i portar les armes de la llum (cf. Rm 13,11-14), romanent ben desperts i vigilants» (2-2-2013).

